

“Locțiitorul Fiului lui Dumnezeu” s-a întâlnit azi cu “fratele său drag”

Astăzi a fost prima zi a vizitei papei Francisc în România, partea de stat și partea de întâlnire directă cu oficialii Bisericii Ortodoxe Române. Voi expune în cele ce urmează doar câteva impresii după o vizionare la televizor a evenimentelor, urmând a detalia, când înregistrările vor apărea și vor putea fi studiate mai în detaliu.

Partea politică a vizitei merită mai puțină atenție, deoarece acolo papa a fost în calitate de șef de stat, lucru care pe noi nu ne prea interesează aici.

Prima impresia a fost legată de salutarile de început. Am văzut o anumită răceală și indiferență din partea papei față de prelații catolici și din partea acestora față de el. În același timp, papa era foarte cordial cu prelații ortodocși, ceea ce mi-a întărit ideea că **papa a venit în România pentru ortodocși mai întâi și abia apoi pentru catolicii săi.**

Nu am putut să nu mă întreb, văzând modul în care îl primesc ai săi pe papa, dacă unii dintre ei, influențați de disputele din interiorul cultului lor, în care papa este acuzat pe față că este eretic, chiar nu îl și considerau astfel. M-am gândit: **cum ar fi ca papa să fie considerat eretic de mai mulți dintre ai săi decât dintre ierarhii ortodocși români?** Gândul mi s-a părut terifiant.

Paradoxul papismului contemporan: papa Francisc, „infailibilul” eretic

Au reținut atenția câteva cuvinte rostite în alocuțiunea sa de către președintele Iohannis. “Werner”, cum am văzut că îi spun colocvial cei din presa centrală, a avut unul dintre cele mai lungi discursuri pe care le-a ținut vreodată, vorbind cu un patos pe care nu i l-a mai văzut nimeni până acum.

Au reținut atenția două detalii pe care le-a spus președintele României. Mai întâi, acesta a opinat că cei șapte „episcopi” care vor fi “beatificați” la Blaj reprezintă, citez din memorie, “simbolul luptei pentru apărarea libertății și a credinței în

perioada comunistă”.

Aceleași vorbe le-am auzit spuse în discursul politic și în 2017, de către politicienii români, la adresa sfinților reali ai închisorilor, pe vremea când Patriarhia îi serba oficial sub denumirea de “mărturisitorii închisorilor”, niciodată “sfinții închisorilor”. Între timp, papa vine și își “canonizează” “sfinții” săi. Patriarhia Română este mai preocupată de a merge împreună cu papa pe drumul “ecumenismului lucid” decât de canonizarea sfinților închisorilor, despre care a uitat cu totul după 2017.

Al doilea lucru pe care l-a spus Iohannis a fost de-a dreptul uluitor. Citindu-și discursul pe care se vede că i-l consiliase cineva cu oarece pregătire în domeniu, președintele luteran[1] al României l-a invitat pe papa roman să meargă împreună cu poporul ortodox român prin Grădina Maicii Domnului.

Așa ceva nu vezi în toată ziua. Nu este însă cu totul neobișnuit, dacă ne gândim la faptul că acest papă este acuzat în comunitatea sa de filoluteranism. Papa a răspuns cu câteva considerații despre nevoia de a fi deschiși față de cei din diasporă, de a-i ajuta pe săraci etc.

La această parte a vizitei mai merită, din punctul meu de vedere, adăugată propaganda deșăntată a media. Aceleași limbi din media care batjocoresc tot ce este ortodox în această țară și tot ce este (rămas) național au fost cuprinse deodată de un misticism inexplicabil, vorbindu-ne despre experiența rugăciunii, despre venirea papei care dă sens rugăciunilor, despre minunea meteo că timpul a ținut în ciuda predicțiilor meteo (de ca și când “predicțiile” meteo nu ar fi puse în practică de către avioanele care disipează nopstop chemtrails în aer și de către sistemele HAARP, care acum au știut cum să înfăptuiască “minunea”).

Spectacolul grotesc al microfonistelor smerite și cuvioase mi-a adus aminte de cuvintele Sfântului Iacov:

Așa și limba: mic mădular este, dar cu mari lucruri se fălește! Iată puțin foc și cât codru aprinde! Foc este și limba, lume a fărădelegii! Limba își are locul ei între măduarele noastre, dar spurcă tot trupul și aruncă în foc drumul vieții, după ce aprinsă a fost ea de flăcările gheenei. Pentru că orice fel de fiare și de păsări, de târătoare și de vietăți din mare se domolește și s-a domolit de firea omenească, Dar limba, nimeni dintre oameni nu poate s-o domolească! Ea este un rău fără astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte. Cu ea

binecuvântăm pe Dumnezeu și Tatăl, și cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură ies binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie, frații mei, să fie acestea așa (Iac. 3,5-10).

În principiu, cam tot ce am văzut astăzi cu privire la această vizită poate îndemna la meditație la cuvintele Sfântului Iacov.

Partea a doua a vizitei de azi a fost mai interesantă sub aspect teologic, pentru că papa s-a întâlnit cu patriarhul BOR și cu membrii sinodului permanent.

Am urmărit transmisiunea de la Patriarhie la Trinitas TV, pentru că am dorit să am o viziune și referitoare la cum prezintă televiziunea patriarhală evenimentul. A fost o alegere perfectă, pentru că am putut să trag câteva concluzii foarte importante.

Prima mea impresie când am deschis Trinitas TV a fost că este mai catolică decât papa. Literalmente. Prima dată m-am uitat să văd dacă nu cumva am nimerit din greșeală pe Vatican TV.

Mărturisesc că nu sunt un urmăritor de Trinitas TV aproape deloc, dar ce am văzut astăzi nu mi-am crezut ochilor.

În studioul de unde se transmitea evenimentul se purta o discuție de nivel academic între domnul Bănescu, cred, aflat în postura de realizator TV, preotul Radu Preda (am aflat în acest fel că a devenit preot) și doctorul în bizantinologie Petre Guran.

Discuția se ducea în jurul nevoii de unitate, de cooperare, de deschidere între cele două "Biserici". Fie-mi îngăduit să exprim câteva gânduri care s-au desprins din audiția în fugă a acestui material. Sper sincer că Trinitas TV îl va pune pe internet să îl putem analiza în detaliu. E o "comoară" de ecumenism care trebuie dezgropată și prezentată tuturor ortodocșilor români, ca să înțeleagă încotro bate vântul schimbării în Biserica noastră.

Domnul Guran a lansat ideea nevoii de „deculturalizare” a credinței, adică de separare a "esenței" mesajului evanghelic de "tradiționalism, element cultural", ca bază a unei viitoare unități creștine, despre care opina că se va realiza într-un orizont eshatologic, nu ca proiect social uman realizabil în istorie.

Mai pe înțelesul tuturor, domnul Guran ne propune o debarasare de tot ce înseamnă element cultural, "bagaj cultural" și "bagaj al istoriei" și revenirea la esențele credinței, ceea ce ar face ca toate conflictele interconfesionale să se stingă, redescoperindu-se „rădăcinile comune” despre care a vorbit până la saturație papa astăzi peste tot.

Nu ne spune respectabilul profesor nici care anume sunt "esențele" la care ar trebui să ne întoarcem și mai ales "ce este bagajul istoric și cultural" de care ar trebui să scăpăm. Ce anume din tradiția cu T mare, cum a numit-o, ar scăpa de această deconstrucție pe care o anunță intelectualul român? Ce anume din canoanele Bisericii sunt "elemente culturale" și care sunt parte a Tradiției cu T mare?

Domnul Bănescu, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei, a făcut o distincție riscantă între "tradiție" și "tradiționalism", neexplicându-ne ce înseamnă totuși tradiția fără aplicarea ei în viață, care generează de obicei ceea ce numim tradiționalism.

Conceptul de debarasare de "bagajul istoric și cultural" pentru a reveni la esență mie îmi seamănă ca două picături de apă cu Reforma protestantă. Ce altceva este Reforma protestantă decât o debarasare de tot ce a adus elementul uman al Bisericii și o transpunere literală în faptă a modelului evanghelic specific primului veac creștin, ceea ce a condus la o negare totală a

lucrării Duhului Sfânt în Biserică de-a lungul secolelor, în care a creat un mod de viață ortodox, un mod de gândire și de relaționare cu sacrul ortodox.

Cred că întregul concept este cu totul străin duhului ortodox al Bisericii, care nu a procedat niciodată la astfel de *aggiornamenti* și nu a considerat dezvoltarea istorică a vieții bisericești ca un balast cultural de care trebuie să te debarasezi la un moment dat.

Faptul că el se aplică în “Biserica catolică” nu este un motiv pentru care ar trebui aplicat și în Biserica lui Hristos, unde nu este al nostru a hotărî ce anume din tezaurul de viață și trăire bisericească ortodoxă este “esență” și ce este “element cultural”.

Dar oare nu exact acest lucru îl face ecumenismul în spațiul ortodox, cenzurând cărți de cult, slujbele de reprimire la Ortodoxie, eliminând Sinodiconul Bisericii, eliminând toate referirile confesionale din predici, cu efectul final al ștergerii cu totul a distincției dintre Ortodoxie și erezie, vorbind despre “Biserici surori”, “unitate în perspectivă eshatologică” a creștinilor?

Ni se spune că papa a renunțat la tiară, la cele trei coroane puse una peste alta, se pregătește să desființeze celibatul etc. Toate acestea sunt considerate “bagaj cultural”, care adumbrește “esențele”. **Dar la statutul de “vicarius Filii Dei”, la statutul de infailibil, la statutul de *primus sine paribus*, la *Filioque*, la *Immaculata Conceptio* și la toate celelalte de ce nu renunță papii pentru a putea redescoperi “esențele” și “rădăcinile” comune ale Bisericii primului mileniu, când acestea nu existau?**

În plus, actul în sine de debarasare de trecutul cultural este unul de natură culturală, umană, nu este de inspirație divină, ceea ce ne face să ne învârtim într-un cerc vicios. Cu ce este mai puțin valoros un element “tradiționalist” de acest concept progresist? Cu nimic.

Domnul Guran își exprima acest punct de vedere într-un context în care, la un moment dat, a afirmat, citez din memorie: “una este Biserica lui Hristos, alta sunt denumirile istorice, rezultate ca urmare a acțiunilor omenești, de Biserică Catolică, Biserică Ortodoxă, protestantă etc.”.

La postul național bisericesc de televiziune un invitat a enunțat crezul de aur al ecumenismului, cuprins în *Declarația de la Toronto*, în care se

spune că “Biserica este mai mare decât propria confesiune... există Biserică în afara Bisericii”.

Mi s-a părut uluitor să văd că la postul bisericesc național Biserica Ortodoxă este pusă în rând cu celelalte “Biserici și confesiuni”, cărora sinodul din Creta le-a recunoscut “denumirea istorică”.

Ca să înțeleagă și cei ce încă mai cred că la Creta nu s-a schimbat nimic, “denumirea istorică” este de fapt, din punct de vedere ecumenist, dezvoltarea unor ramuri ale Bisericii lui Hristos în mileniul al II-lea, după schisma dintre Orient și Occident. **Recunoașterea “denumirii istorice” a “bisericii și confesiunilor” la Creta, reprezintă, raportat la ce a spus vorbitorul de la Trinitas TV, nu doar recunoașterea bisericității ereziilor, ci și afirmarea faptului că ele sunt părți ale Bisericii lui Hristos.**

Discursul merită ascultat și analizat cu mult mai multe detalii, pentru că ne arată multe astfel de teorii ecumeniste expuse pe postul de televiziune al BOR.

La un moment dat, vorbindu-se despre toleranță, intoleranță, deschidere etc., preotul Preda a vorbit despre “răzvrățiții, care nu mai ascultă de nicio lege canonică”. Răzvrățiții suntem noi, care nu admitem această viziune ecumenistă.

„Maica acestui neam este Biserica Ortodoxă Română”. Petiție adresată sinodului BOR cu privire la vizita papei

Trebuie precizat că în toate activitățile de astăzi Patriarhia Română a demonstrat că poziția noastră, a mărturisitorilor nepomenitori, față de erezia în care ierarhia se complăce, o incomodează puternic, impunându-i o preocupare de a demonstra că nu greșește cu nimic în raport cu vizita papei. Toate luările de poziție au insistat să arate că nu există nicio comuniune dogmatică sau euharistică între BOR și “Biserica Catolică”, că nu se pune problema de așa ceva, decât eventual într-o “perspectivă eshatologică”. Patriarhul a fost foarte atent să spună că îi dă papei posibilitatea să rostească *Tatăl nostru* în catedrala națională doar ca semn de respect și recunoștință pentru celebra de acum “ospitalitate” catolică, manifestată în țările occidentale față de românii din diaspora. Preotul Preda vorbește direct despre “răzvrățiți”, arătând că și în acest moment “istoric”, gândul celor de la Patriarhie este tot la reacția celor din țară

care se opun acestei erezii. Din câte am văzut, s-a renunțat și la tragerea clopotelor.

Cu toate acestea, evenimentul de la catedrala națională a fost o rugăciune necanonică cu ereticii în toată regula, așa cum am demonstrat într-un articol anterior. Papa a rostit o rugăciune inventată probabil de el, inspirată din teologia liberală, cu un puternic accent pe ecumenismul social, apoi a rostit *Tatăl nostru* în latină, la care zeci dintre cei prezenți în catedrală și-au făcut cruce ortodoxă (aceia nu s-au rugat în comun cu el?). Apoi s-a rostit *Tatăl nostru* în română de către toți cei prezenți, ortodocși și catolici, și s-au cântat cântări liturgice. Papa a fost întâmpinat cu imnul *Îngerul a strigat!* Toate acestea sunt rugăciuni comune cu ereticii, indiferent cum încearcă să prezinte Patriarhia evenimentul.

Papa vine în România să le arate ortodocșilor cum ar (va) fi viitorul lor împreună cu el

Impresia după o zi de evenimente de acest gen este că ierarhia Bisericii Ortodoxe Române își confirmă statutul de cea mai ecumenistă Biserică dintre cele ortodoxe, ceea ce este foarte grav.

La emisiunea de la Trinitas, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei, care acolo era moderator, a afirmat că papa ne-a arătat calea pe care trebuie să mergem împreună în Europa, pentru a combate marile provocări ce sunt puse în fața creștinilor de duhul neomarxist al Europei.

Tot acolo s-a spus și că de acum nu mai există altă cale decât să mergem împreună, să privim, în drumul spre împărăția cerului, unii către alții și să mergem pe drumul cooperării. Aceeași idee s-a transmis obsesiv și de către presa laică.

Discursurile papei au fost toate îndreptate înspre cooperarea ecumenistă pe calea ajutorului social, implicării sociale etc. Aceia care cred că astăzi au auzit cuvinte nemaiauzite până acum, pot face efortul de a asculta discursurile papei rostite prin alte țări și vor vedea că dragostea pe care le-o arată lor azi le-a arătat-o și musulmanilor în Tunisia și budiștilor în Thailanda. La urma urmei, să nu uităm că papa este propus de fostul președinte israelian pentru funcția de lider mondial al unei programate organizații mondiale a religiilor tocmai pentru „abilitatea sa de a

face pace”.

La finalul întâlnirii din catedrală am văzut o imagine sugestivă: președintele Iohannis în dreapta, papa în mijloc și patriarhul în stânga, într-o poză de grup. Președintele luteran al statului, papa catolic și patriarhul ecumenist arătându-se împreună poporului român într-o catedrală ortodoxă a mântuirii neamului. Ce legătură poate avea această imagine cu tradiția Bisericii lui Hristos?

Am auzit într-una din seri la un entertainer de la un post de televiziune o expresie fascinantă: vorbind despre evenimentele politice din ultimele zile, omul respectiv a spus că poporului i s-a servit “nutreț electoral”. Fie-mi permis să afirm că ce am văzut astăzi în discursurile oficiale a fost “nutreț ecumenist”.

Din acest motiv, intenționez să văd dacă omul de televiziune nu va spune în vreo emisiune viitoare cum se numesc cei ce consumă astfel de nutreț.

Note:

[1] https://ro.wikipedia.org/wiki/Klaus_Iohannis.

PS: Dacă cineva găsește linkurile cu acea emisiune de la Trinitas TV, este rugat să mi le trimită și mie. Chiar merită analizată frază cu frază. Mulțumesc.